

1. Nejdřív se zeptám, odkud jsi sem přišla?

„Já jsem přišla, jako by já jsem spala ve stanu. No jakoby z ulice, no.“

2. A před tím, než jsi se dostala na ulici, jsi byla kde?

„Do tří let jsem byla u mámy, pak nás odebrali, protože máma s náma byla v hospodě. Tak nás odebral OSPOD, do dětského domova. Mě byly tři roky, bráchovi byl měsíc. Ten třetí brácha teď, ten umřel už, to je půl roku. Protože on hodně pil. A když se dostal na ubytovnu, tak ho tam buď zmlátili, nebo okradli, protože on to měl zaplacený a spal po venku, protože to nikomu neřek a měl opatrovnici a neřek jako, moc jí to neříkal. Nebo si tam bral kamarády, že jo z ulice a lidi si stěžovali, brácha no.“

3. A do 18 let jsi byla v dětském domově?

„No, v dětském domově, pak chvílku na ulici, pak tady zase tady, pak jsem šla jako by, ke kamarádce, tam mě nechtěl jako by její přítel, tak oni se hádali, že říkala, že tady jako že můžu bydlet, když jim pomáhám a on řek, že ne, tak jsem zas byla na ulici a pak jsem šla zase sem.“

4. V dětském domově jste měli nějakou přípravu na odchod z domu?

„Jo, to jo, my jsme si o víkendu vařili sami, došli jsme s vychovatelkou na nákup, pak jsme se vždycky domluvili, co budeme vařit, tak jsme to vařili.“

5. A byla tam možnost třeba startovacích bytů, kde byste měli možnost si nacvičili samostatné bydlení?

„To tam bylo taky, já jsem byla ve samostatném a potom jsem to tam ukončila.“

6. Takže šlo o samostatný byt, kde jsi se starala sama o sebe?

„Jsou tam jakoby čtyři skupiny po osmi dětech, teďkon to maj po šesti, protože maj dva pronájmy. Takže tam jsou vychovatelky s dětma v pronájmu. Mi říkal brácha, že to maj zařízený.“

7. Co bylo nejtěžší, když jsi odcházela z toho dětského domova?

„No jako by zařídít si, kde budu bydlet, a tak no. Takže mě potom moje kurátorka, mi říkala, že můžu jít sem, já jsem nechtěla, tak potom mi to řekli jako ty, jak se staraj o bezdomovce. Ty jak jezďej, a oni šli sem se mnou.“

8. V dětském domově jsi ukončila pobyt tedy v osmnácti, nebo byla možnost tam zůstat déle?

„No mohli jsme tam zůstat dýl, jenže my jsme udělali průser ve škole, tak mě vyhodili ze školy a pak už jsem nikam jít nechtěla. A ani jsem tam už zůstat nechtěla, tak jsem prostě odešla hned.“

9. Co ubytování tady, jak se ti líbí?

„Tady jo, tady se mi to líbí. Tady má každej sám pokoj, tak to je v pohodě.“

10. A co se týká soukromí, nechodí ti nikdo na pokoj, pokud mu to nedovolíš?

„Tak jako by bez mojeho svolení, tam nikdo nechodí a když tam jsem, tak třeba jdou ke mně na návštěvu. Ale sociální pracovníci, ty tam jako nemůžou, ale když zaťukaj, že něco potřebujou, tak my musíme, jako by měli by jsme otevřít. Ale my třeba, když má bejt konzultace, nebo třeba máme jít k lékaři a tak, nebo máme mít pohovor, tak oni nám to připomnějí. Ale nesmíme tam být zavřený v pokoji, jako třeba tejden. To tady dělaj. Aby nemuseli nikam jít, tak dělali, že tam nejsou.“

11. A kuchyň, obyvák, společné prostory, ty užíváte všichni dohromady, jak to tam funguje s úklidem?

„No úklidy, to rezepisuje Milan anebo Denča (koordinátor služby a sociální pracovníce), a každej má úklid, pondělí, středa, pátek. A když to neuklízíme, tak máme asi za deset neuklizených úklidů, oni si to zapisují, a když jim to neukážem, jak jsme to uklidili a máme třeba 10x, že jsme neuklízeli, tak ukončej službu. Když někdo prostě neuklízí.“

12. Jako, že ukončí službu, jako celý pobyt tady?

„Jo, tak, to ukončej. To tam je napsaný na nástěnce.“

13. V rámci pobytu tady máte i pomoc při jednání na úřadech, se zaměstnáním....

„Jo, jo, jo, to pomáhaj. Třeba Denča mi dneska vyjela tu mapu, až pudu na ten pohovor, tak abych věděla, kam mám jít.“

14. Takže oni tě připraví, poradí, ale pak už si tam dojdeš sama nebo by šli i s tebou?

„To jako oni, kdyby asi měli čas, tak by i šli. Ale já tam pudu sama, radši chodím všude sama.“

15. Takže to tady v Pardubicích trochu znáš?

„Jo, já tady mám trvalý bydliště, protože jsem se tady narodila. Moje mamka je tady na ulici, na Dubině, asi už 20 let.“

16. A vídáte se s mamkou?

„Vídáme. A včera mě udělala průser. Máma. Protože já jsem musela jet na záchytku. Kvůli mámě, protože ona mi vůbec nepomohla a utekla. A mě našli policajti, tady jakoby kousek, na silnici, že jsem nemohla ani vstát. A máma prej utekla. A oni mě odvezli na tu záchytku. Ona vždycky se staví, když mám peníze a když nemám, tak se nestaví (smích).“

17. Ty jsi se zmiňovala, že v domově jste si sami vařili, tady při pobytu je nějaká podobná služba?

„Jo, to třeba ta Elis a ta Marťa, to jako není sociální pracovnice, ale patří k nim, tak ona šla, když, před Vánoce a šla s ní, protože my jsme neměli čas jako, tak já jsme pak třeba jako myla nádobí a tak, a ona šla s tou na nákup a nakoupili. A pak to bylo pro všechny, jako kdo chtěl, my jsme tam byli s nima, s těma sociálníma a tak no. Vařila teda ta Marťa a Elis, protože nikdo to dělat nechtěl a já jsem pak zas myla nádobí.“

18. Všimla jsem si, že tady máte i místnost s počítačem. Využíváte ji?

„Jo, já jsem tam dála životopis a tu mapu mi tam Denča ukazovala, kudy mám jít až tam pudu.“

19. Jak dlouho tu vlastně jsi?

„Teďkon od listopadu.“

20. Při nástupu je vždy vytvořen s vámi individuální plán. Jak to probíhá?

„To je jako, že napíšeme, proč se sem hlásíme, to je jako cesta životem, kde jsme jako vyrůstali, kde jsme byli, kolik nám je, odkud jsme a oni si to vyhodnotěj a pak nám zavolaj, musíme mít, 500 na kauci, pak nám zavolaj, no a buď nás přijmou nebo ne.“

21. A ten individuální plán, ten se sepisuje až po přijetí, kde si stanovíte nějaké cíle, kterých chcete dosáhnout a průběžně se kontrolují....

„No, třeba dodělat školu, tam někdo má, nebo najít si práci, nebo udržet si jí, nebo začít si šetřit na bydlení, a tak no, to jsou ty cíle. Já tam mám třeba, abych měla, pravidelný kontakty s dcerou, já mám tříletou, jí budou tři, já jsem jí neviděla, ale pak jsem jí zas viděla, ale jak byl ten covid, tak jsem jí vůbec nemohla vidět.“

22. Kontakt s dcerou je jediný cíl, který máš v individuálním plánu?

„No ještě tam mám udržet si práci a teď mám už zase jinou, protože, jdu na pohovor.“

23. Je těžké plnit jednotlivé kroky?

„Né, to je lehký. Oni nám tady s tím jako hodně pomáhaj.“

24. Myslíš, že by tady mohlo být něco víc, co by ti pomohlo v budoucím samostatném životě, kdy na vše budeš sama?

„Asi ne, tady to je fajn.“

25. A naopak je tu něco, co ti vadí, co by mohlo fungovat lépe?

„Jo vadí mi jo, že by se měl třeba dodržovat jako noční klid, a oni mi dělali jako naschvály, oni věděli, že vstávám na ráno, prostě v pět ráno a oni, ve dvě ráno, tady, začali rvát, povídat si, pomlouvat. Tak to, protože noční klid je jako od 22 do 6, ale on to tady nikdo v noci nehlídá, tak oni to pak jako dělaj. Jako občas tu je vrátnej, ale ne pořád, třeba tak jen 3x týdně, to se asi domlouvaj s Milanem (s koordinátorem služby), že když je jako problém, tak on sem jde, ale pořád tu taky není. A já jsem kvůli

tomu pak nevstala, já jsme pak byla ráno unavená, tak jsem prostě nevstala, no a zapomněla jsem se pak omluvit, a pak už jsem prostě nemohla jít, protože mě prostě vyhodili, že jsem asi jen 5x nepřišla jako.“

26. Už jsi přemýšlela, až tady ukončíš pobyt, jak bys chtěla, aby vypadal ten tvůj život?

„No, až odejdu, tak jako bych chtěla bydlet sama s dcerou, prostě sama, s dcerou, a to je všechno.“